

Homilie Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

Slavnost Těla a Krve Páně

7. června 2012, katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Milí otcové, bratři a sestry, milí křesťané!

Nejsvětější svátost oltářní, Boží Tělo, svátost Eucharistie - tak jsme v naší terminologii, katolické terminologii zvyklí říkat onomu tajemství, které si dnes takovým zvláštním, řekl bych přímo velmi delikátním, ale i intimním způsobem připomínáme a uctíváme.

I kdybychom našli ještě jiné výrazy pro svátost eucharistie, vždycky bychom měli připojit něco, co je nesmírně důležité: že Nejsvětější svátost oltářní není jenom *věc*, že to není *předmět*, že to není jen ani *svatá* věc nebo *svatý* předmět. **Je to On.** Je to živý Kristus. Proto vždy, když se připravujeme na začátku každé mše svaté výzvou k zamyšlení se nad sebou, (a to proto, abychom byli s užitkem a s otevřeným srdcem připraveni k tajemství eucharistie), vždycky bychom si měli uvědomit, bratři a sestry, milí přátelé, že se připravujeme na setkání *s živým Kristem*. Tedy nejenom s Nejsvětější Eucharistií, i když tuto svátost jistě správně takto nazýváme. Je to *osobní* setkání s Ježíšem. Protože pak by se nám nikdy nemohlo stát, aby nám mše svatá zevšedněla. Aby nám svaté přijímání zevšednělo tak, že bychom sami před sebou a před Bohem nakonec mohli a museli v upřímnosti vyznat, že ke svatému přijímání přistupujeme vlastně *ze zvyku*. Ze zvyku, jen formálně *nikdy* nepřistupujeme k nikomu, kdo nás má rád a koho máme rádi my. Každé, i opakované setkání s milujícím a milovaným člověkem je pro nás chvíle mimořádná, ojedinělá, na kterou se těšíme, ze které čerpáme a z níž žijeme.

Když ale půjdeme po mši svaté dnes, na svátek Těla a Krve Páně, v procesí následovat Pána Ježíše a když Ho budeme v Nejsvětější svátosti oltářní tak zvláštním způsobem adorovat, *koho* budeme následovat a *koho* budeme adorovat? *Kdo* to je?

Slyšeli jsme lekci z evangelia o tom, **jak se připravovala** poslední večeře Páně. Všimněme si, jak se tato zvláštní, jinak obyčejná, ale přece zvláštní večeře - protože večeře *s Pánem Ježíšem* - připravovala. Především Pán Ježíš *sám stanovil režii*, program této večeře. Samotnému setkání Krista s apoštoly předchází (ano, opravdu je tomu tak) *příprava*. Pán Ježíš dává pokyny, jak se ona poslední večeře bude konat a jak bude probíhat. Totiž setkání s Pánem Ježíšem, *živým Kristem*, to **osobní setkání s Ježíšem vždycky připravuje On sám**. Třeba by se nám někdy zdálo, že to přijde jako blesk z nebe, ale *nikoliv*. Pán Ježíš vždycky bedlivě a pečlivě připravuje chvíli, kdy se námi setká. Chvíli, kdy se ale také *my* máme setkat s Ním. Protože vždycky k užitečnému a plodnému setkání dochází, když se jde z *obou stran*. Tedy důležitá je příprava, Ježíšova příprava, jeho pokyny. Setkání s Kristem nikdy není jenom nějaká náhoda. Je to přesně určený plán.

Dále, milí přátelé, bratři a sestry, Ježíš určuje také **místo**, konkrétní místo, kde se poslední večeře bude konat a kde, na kterém místě budou apoštolové pohoštěni. Podobně **setkání s živým Ježíšem Kristem se odehrává v konkrétním čase a na konkrétním místě**. Setkání s Bohočlověkem, s Mesiášem, se Spasitelem tedy není nějaké „neurčité“ setkání nebo nějaká *nejasná beztvará* záležitost, vždycky je tam to konkrétní místo, místo přesně určené Kristem. A přesně stanovené okolnosti. **Protože to setkání s ním je něco drahocenného, něco nesmírně vzácného, proto to má ty přesné kontury, přesné rozměry, přesné určení**. Tak jako v kostele, v našem katolickém kostele, kde ve svatostánku přebývá živý Ježíš. Nejenom, že tam přebývá, jak se říká určitě správně *v Nejsvětější svátosti oltární*, ale přebývá tam *živý On*. Přesně tam, přesně tam! To je to konkrétní místo, konkrétní určení. Ano, tam přebývá On, celý, nerozdělený, živý, připravený k tomu, aby nám žehnal.

Dále při poslední večeři Ježíš do rukou bere něco tak **prostého, obyčejného, každodenního** - kus chleba. A pak v kalichu, číši - trochu vína. V tehdejší době samozřejmě nápoj obvyklý. A chleba dodnes pokrm každodenní. Prosté, jednoduché, obyčejné způsoby - chléb a víno. To, co se jí, a to, co se pije. Nic mimořádného. Setkání s Pánem Ježíšem je *v takovéto podobě*. To nejsou nějaké *mimořádné úkazy*. To není nějaká působivá scéna. To není nic, co by se vymykalo každodennímu životu člověka. Je to prostý chléb a prostý nápoj. Taková je podoba, to je ten plášť, to je ten tvar, do kterého vstupuje Ježíš, aby se s námi *každodenně* setkával. Není nutné a není vůbec ani potřebné, abychom hledali v setkání s Ježíšem nějaké mimořádnosti (jakože neříkám, že někdy osvícení lidé, ale Pánem Bohem, ne sami sebou, prožívají mimořádné chvíle - ale to jsou ojedinělé případy a ojedinělé okamžiky, které existují, ale nemusejí být vždycky). *Pravidlo Kristovy přítomnosti mezi námi je jednoduché a prosté*. On je s námi v každodennosti našeho života, pod těmito jednoduchými, prostými způsoby. Chléb a víno. To, co je prosté a obyčejné, *do toho vstupuje On a to proměňuje*. To, co je prosté a obyčejné a každodenní v našem životě, i když je to mnohdy provázeno všelijakými strastmi a bolestmi, *do toho vstupuje Ježíš*. A tam tak chce být s námi přítomen.

Bratři a sestry, až tedy půjdeme za Ním a s Ním, mysleme na to, jak vlastně nádherným a nesmírně jednoduchým a rychlým a blízkým způsobem je On blízko nás. A my blízko Něho.